

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Co/74/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6218202198
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Križanová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6218202198.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Križanovej a členiek senátu JUDr. Daniely Maštaličovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobkyne G. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V.R. Z. XXX/XX, B. S., zastúpenej JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom Železničná 4A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 300,-- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 12Csp/135/2018-82 zo dňa 21. februára 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 12Csp/135/2018-82 zo dňa 21. februára 2019 p o t v r d z u j e .
- II. Žalobkyňa má právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 12Csp/135/2018-82 zo dňa 21. februára 2019 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 300,-- Eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300,-- Eur. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 20.08.2002 uzatvorila so žalovaným Úverovú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru a vydání a používaní platobnej karty M..XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“). Na základe žaloby podanej žalobkyňou Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom sp.zn. 2Csp/56/2017 zo dňa 26.09.2017 vyhovel žalobe žalobkyne v celom rozsahu a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 743,69 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 17.02.2017 do zaplatenia a priznal jej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V rámci predmetnej zmluvy súd zistil, že zmluva o úvere neobsahuje výpočet nákladov, RPMN a že úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi. Na základe týchto nedostatkov bolo rozhodnuté, že úver zo zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Svojho nároku sa žalobkyňa domáhala podľa § 3 ods. 5, tretej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), pričom mala za to, že sú splnené všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa tohto ustanovenia, keďže vo veci existuje porušenie povinnosti veriteľom, ktorú mu ukladá zákon č. 129/2010 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ona ako spotrebiteľka si úspešne uplatnila na súde porušenie predmetných povinností.

3. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z ustanovenia § 3 ods. 3 a 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd prvej inštancie nemal za sporné, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko žalobkyňa pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Vzhľadom na to, že zákon za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa zakotvil pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňať, bolo jeho povinnosťou podrobiť kontrole náležitosti zmluvy. Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vedenom pod sp.zn. 2Csp/56/2017 bolo žalobkyni vyhovené. Súd vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že spotrebiteľská zmluva neobsahovala všetky zákonom požadované náležitosti.

4. Žalobkyňa ako spotrebiteľ preukázala, že v konaní voči žalovanému sa domáhala zaplata sumy 743,69 Eur ako vydania bezdôvodného obohatenia, v ktorom konaní bola úspešná. Zákon o ochrane spotrebiteľa v § 3 ods. 5, vety poslednej vyžaduje iba, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a ostatnými predpismi. V danom prípade mal súd prvej inštancie za nesporné, že žalovaný porušil práva žalobkyne tým, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňala všetky obsahové náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Z tohto dôvodu bol úver posúdený ako bezúročný a bez poplatkov. Porušenie spotrebiteľských práv bolo právoplatne judikované. K námietke žalovaného, že žalobkyni nevznikla žiadna ujma, ktorú ani nepreukázala súd prvej inštancie uviedol, že § 3 ods. 5, vety poslednej zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je ujma, „postačuje“, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Uvedená skutočnosť vyplýva z rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš vydaného v konaní vedenom pod sp.zn. 2Csp/56/2017. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že preukázanie vzniku ujmy nie je nevyhnutnou náležitosťou pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačovala už len hrozba vzniku ujmy. Z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva, alebo povinnosti stanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa, alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť z takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pokiaľ ide o námietku žalovaného o neprimeranosti finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie uviedol, že samotná povaha neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel na súde brániť a žiadať ochranu svojich práv. V tomto prípade súd prvej inštancie považoval za spravodlivé priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- Eur, ktorú sumu žalobkyňa požadovala. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv a zohľadnil tiež časový aspekt závažného konania žalovaného. K porušeniu spotrebiteľských práv došlo v dôsledku neuvedenia náležitostí úverovej zmluvy. Z činnosti súdu je pritom známe, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného. Spotrebiteľ musel brániť svoje práva podanou žalobou na súde o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. S prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domáhala na súde, bol súd prvej inštancie toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 300,- Eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Súd prvej inštancie preto žalobe žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel.

5. O náhrade trov konania strán sporu súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, a to na základe zásady úspechu. Žalobkyňa mala vo veci úspech v plnom

rozsahu. Preto jej súd prvej inštancie voči žalovaného priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodnil tým, že podkladom žaloby na priznanie primeraného finančného zadostučinenia v tomto konaní je uzatvorenie zmluvy o úvere uzavretej medzi ním a žalobkyňou dňa 20.08.2002, ktorou malo dôjsť k porušeniu práv a povinností žalobcu, nakoľko v nej absentovala hodnota RPMN a úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi. Mal za to, že v danom prípade je vylúčený už prvý predpoklad na priznanie primeraného finančného zadostučinenia, a to porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa, ktorý v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nebol platný ani účinný. Žiadnym výkladom, ani analógiou nie je možné dospieť k záveru, že mohol porušiť neexistujúci zákon. Pokiaľ súd v konaní vedenom pod sp.zn. 2Csp/56/2017, o vydanie bezdôvodného obohatenia v odôvodnení konštatoval, že v zmluve o úvere absentujú obligatórne náležitosti, išlo o porušenie § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“), ktorý sám upravuje sankciu pre porušenie tejto povinnosti v § 4 ods. 5. V žiadnom prípade nešlo o porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa. Vyslovil názor, že je neúnosné a právne neudržateľné, aby bol sankcionovaný za nedodržanie neexistujúceho predpisu.

7. V konaní vedenom pod sp.zn. 2Csp/56/2017 sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o úvere z titulu nedodržania obligatórných náležitostí zmluvy o úvere podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. Neuvedenie všetkých zákonných náležitostí v zmluve o úvere však nemôže byť vyhodnotený ako porušenie povinností, ktoré je spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu. Jediný následok, ktorý pri nedodržaní zákonných náležitostí pre žalobkyňu vyplýva, je prospech v tom, že jej úver bude bezúročný a bez poplatkov. Uvedený rozsudok však v petíte nedeklaroval žiadne porušenie práv alebo povinností. Žalobkyňa sa predmetným konaním ani žiadnej ochrany pred porušením jej práv alebo povinností ani nedomáhala, predmetom konania bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia. Preto nemôže byť naplnený ani druhý predpoklad, ktorý § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa na priznanie primeraného finančného zadostučinenia vyžaduje, a to úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností na súde.

8. K primeranosti finančného zadostučinenia žalobca uviedol, že pokiaľ súd vyhlási zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu chýbajúcich náležitostí, žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, naopak získa výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka, ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadostučinenie, vyslovil názor, že výklad § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je správne aplikovaný. Poukázal na to, že účelom a zmyslom § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práva a povinnosti zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Poukázal na závery rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 11Csp/215/2018. V súvislosti s inštitútom primeraného finančného zadostučinenia, ktorý si žalobkyňa uplatňuje zo zmluvy o úvere je nevyhnutné uvedomiť si, že to bola práve žalobkyňa, ktorá o poskytnutie úveru žiadala, s výškou poskytnutého úveru bola oboznámená bola si vedomá, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého veriteľ si uplatňuje úroky a poplatky. V danom prípade žalobkyňa žiadne riziko ujmy nehrozilo. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a priznal mu náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

9. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. V odvolaní vyjadrila nesúhlas s názorom žalovaného uvedeným v odvolaní. Porušenie jej práva bolo zistené a právoplatne rozhodnuté až v konaní pod sp.zn. 2Csp/56/2017 a je právne irelevantné, kedy bola zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá. Právne významné je iba to, kedy jej vznikol nárok na uplatnenie práva na priznanie primeraného zadostučinenia, teda, kedy úspešne uplatnila na súde porušenie práva alebo povinnosti. Mala za zrejmé, že nárok jej vznikol až právoplatnosťou rozhodnutia v konaní vedenom pod sp.zn. 2Csp/56/2017, nie ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako sa mylne domnieva žalovaný. Preto súd prvej inštancie v súlade s § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa rozhodol o jej nároku. K námietke žalovaného, že sa v konaní vedenom pod sp.zn. 2Csp/56/2017 domáhala vydania bezdôvodného obohatenia z

dôvodu nedodržania obligatórných náležitostí zmluvy o úvere podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. uviedla, že zákon o spotrebiteľských úveroch je zákonom lex specialis vo vzťahu ku všetkým právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa s následnou subsidiárnou pôsobnosťou ostatných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Preto pokiaľ konajúci súd v rámci posúdenia predmetnej zmluvy o úvere určil jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť v dôsledku vád, bolo vo vzťahu k spotrebiteľovi porušených súčasne niekoľko predpisov. K tvrdeniu žalovaného o neprimeranom finančnom obohacovaní sa spotrebiteľ uviedol, že žalovaný má možnosť vyhnúť sa žalobám tým, že bude podnikat' v súlade s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, čo je jeho zákonnou povinnosťou. Nepriznanie finančného zadosťučinenia ani v takej minimálnej výške, ako sa domáha v tejto veci, by znamenalo nielen postup v rozpore so zákonom, ale aj priame podporovanie podnikateľských subjektov v tom, aby aj naďalej porušovali právnú úpravu. Žalovaný v odvolaní neuviedol také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť napadnutý rozsudok. Žalobca napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za správny, riadne odôvodnený a vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho vo výške 100 %.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať pojednávanie (ust. § 385 ods. 1 CSP) a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobkyňa sa žalobou proti žalovanému domáhala zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300 Eur podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila dňa 20.08.2002 zmluvu o úvere, na základe ktorej jej bol schválený úverový rámec 1.600,-- Eur, ktorý aj začala splácať. Vzhľadom na to, že zmluva o úvere neobsahovala všetky náležitosti, t.j. bola uzavretá v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch, podala na Okresnom súde Veľký Krtíš žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Okresný súd Veľký Krtíš v tomto konaní rozsudkom sp.zn. 2Csp/56/2017 zo dňa 26.09.2017 žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel. V rámci tohto konania súd zistil, že zmluva o úvere neobsahuje výpočet nákladov, RPMN a že úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi, na základe čoho je poskytnutý úver bez úrokov a bez poplatkov.

12. Podľa § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľov každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

13. Podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Podľa § 4 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľov predávajúci nesmie

- a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,
- b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,
- c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

15. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí aplikoval zákon o ochrane spotrebiteľa, ktorý nebol v čase uzavretia zmluvy o úvere (dňa 20.08.2002) platný ani účinný. Odvolací súd preskúmaním veci zistil, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami tohto sporu bola v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vedenom Okresným súdom Veľký Krtíš pod sp.zn. 2Csp/56/2017 vyhodnotená ako bezúročná a bezpoplatková z dôvodu, že neobsahovala náležitosti

podľa § 4 ods. 2 písm. a), i), g) zákona č. 258/2001 Z.z., absentovala v nej úroková sadzba a výška úrokovej sadzby uvedenej v sadzobníku je v rozpore s dobrými mravmi. K úspešnému uplatneniu porušenia práva v zmysle citovaného § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa došlo dňa 10.11.2017, kedy rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 2Csp/56/2017-88 zo dňa 26.09.2017 nadobudol právoplatnosť. Ustanovenie § 3 ods. 5, posledná veta zákona o ochrane spotrebiteľa nehovorí o momente porušenia povinnosti, ale o úspešnom uplatnení práva. Porušené právo bolo v danom prípade úspešne uplatnené už v čase platnosti a účinnosti zákona o ochrane spotrebiteľa. Z uvedeného dôvodu odvolací súd námietku žalovaného, že súd prvej inštancie na predmetnú vec aplikoval zákon o ochrane spotrebiteľa, ktorý nebol v čase uzavretia zmluvy o úvere platný a účinný, považoval za nedôvodnú.

16. V zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľ, ktorý si na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti stanovenej týmto zákonom sa môže domáhať primeraného finančného zadosťučinenia od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú, jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Jediným predpokladom, ktorý toto ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia je potrebné rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov pri rozsahu finančného zadosťučinenia neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia, preto je vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

17. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že žalobkyňa ako spotrebiteľka úspešne uplatnila porušenie svojho práva v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp.zn. 2Csp/56/2017, v ktorom súd žalobe žalobkyni o zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 746,69 Eur vyhovel z dôvodu, že zmluva o úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným neobsahovala všetky náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., t.j. nebola uzavretá v súlade so zákonom. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa ako spotrebiteľka si v súlade podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov úspešne uplatnila porušenie práv alebo povinností na súde, a preto jej vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného.

18. K výške priznaného finančného zadosťučinenia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri určovaní výšky priznaného finančného zadosťučinenia v súlade so zákonom vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv a zohľadnil časový aspekt závažného konania žalovaného a na základe tohto posúdenia dospel k správne záveru, že suma 300,-- Eur je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyni. Žalobkyňou uplatnenú výšku finančného zadosťučinenia 300,-- Eur, preto aj odvolací súd považoval za primeranú.

19. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa žalobkyni priznal finančné zadosťučinenie, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

21. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).